Op zoek naar een plaats tussen de sterren

stilstaan bij een verandering

Er is veel gebeurd in de wereld van kelders en erfgoed. Er waren contacten tussen gemeente en keldereigenaren; verbroken en weer hersteld. Daar tussendoor waren er de contacten tussen de Commissie van Wijzen en keldereigenaren. En, laten we vooral niet vergeten, de ontmoetingen tussen raadsleden en keldereigenaren.
Inmiddels zijn er allerlei initiatieven ontplooid en is er ontzettend veel breinwerk verricht om een ‘nieuwere’ en ‘betere’ relatie tussen gemeente en keldereigenaren tot stand te brengen.
Inmiddels zijn er in kelderkringen vergevorderde voorstellen geformuleerd hoe die relatie vorm te geven. Die voorstellen zijn doorwrocht maar getuigen tegelijk van bestuurlijke armoede, gebrek aan originaliteit en innovatief onvermogen.
Zo taxeren wij dat de oprechte pogingen om de gerezen belangentegenstellingen tussen lokale overheid en keldereigenaren duurzaam te overbruggen, ten prooi zijn gevallen aan hetzelfde juridische paradigma dan de overheid steeds werd en nog immer wordt verweten.

Kortweg: Belangenvereniging versus gemeente. Zo mogelijk nog gecompliceerder gemaakt door een (extra) stichting waarin keldervertegenwoordigers en gemeente zitting nemen en die, zoals de bestuurspraktijk ons telkenmale leert, vanwege de ongelijkheid van rollen en verantwoordelijkheden zal resulteren in het zoveelste platformgroepje gaat dat voorspelbaar vermalen zal raken, als gevolg van een diffuse verantwoordelijkheidsstructuur, absentie besliskracht, groepsdynamiek e.d. De tegenmacht congrueert op den duur met de macht. (zoals alle parlementaire enquêtes laten zien).
Schematisch en op papier ziet er prachtig uit. Maar het verdoezelt de tweespalt die inherent is aan samenwerkingsconstructies waarbij de onbalans in verantwoordelijkheden zit ingebakken.

Zo’n verenigde gesprekspartner voor het gemeentebestuur lijkt op het eerste gezicht heel erg participatief maar is dat toch niet echt. Waarom niet?
Omdat het oude politiek is. Er bestaan controverses tussen de lokale overheid en haar burgers. De gemeente is niet bij machte die afstand te overbruggen. De meningsverschillen verwijden zich. De noodzaak tot verdedigen en repliek groeit. een samenklontering van ontevredenen als resultante; zij besluiten zich te organiseren. Zij worden een ‘actiegroep’. Het is de voortzetting van de ‘strijd’ met andere middelen’. Meer bestuurlijk geformuleerd maar nog steeds gevoed door wantrouwen.

In plaats van tegen de, door de keldereigenaren zo verfoeide, juristerij van de lokale overheid, een ‘eigen’ juridisch construct op te tuigen - onbedoelde paradox – zien wij meer in het organiseren van een manier van mede - zeggenschap waarbij het accent wordt gelegd op de trend van ‘inclusief’ besturen.
Wij beseffen dat deze kijk op participatie nog zo nieuw is dat de werkzaamheid ervan zich nog moet bewijzen. Maar wij vinden dat - tegen de achtergrond van de, in onze ogen, bovengenoemde bezwaren c.q. oude politiek - alle betrokkenen (B&W, programmamanagement, keldergemeenschap én gemeenteraad) er belang bij hebben om ‘inclusiever’ te denken en te handelen. Wat overigens, niets anders is dan op een eigentijdse manier vorm en inhoud geven aan het begrip: ‘nabuurschap’.

Hoe stellen wij ons dat voor?

1. De lokale gemeenschap is niet gebaat bij een constructie waarbij, onder een dekmantel van de nobelste fraseringen, wordt verdonkeremaand dat er ten principale sprake is en blijft van belangentegenstellingen. ‘Wij’ (=keldereigenaren) en ‘zij’ (= gemeente).
2. Op zoek gaan naar een harmonie zoekend burgerforum waardoor gemeente en burgers (= keldereigenaren) niet langer worden gewrongen in een denkraam van de belangentegenstelling (hoe verbloemd ook door bestuurlijke retoriek) maar wel samen de ‘plicht’ aanvaarden ‘om te streven naar belangendeling.
3. Wij roepen de gemeenteraad op om - conform het krachtige initiatief dat eerder tot de instelling van de Commissie van Wijzen leidde - een commissie in te stellen die gaat onderzoeken in hoeverre met het oorspronkelijk gedachtegoed van de aloude en beproefde samenwerkingsvormen zoals de idealen van de eerste woningbouwcorporaties, boerenleenbanken en andere ‘onderlinge(n)’, een ‘inclusievere’ organisatie kan worden vormgegeven.
4. Hierbij is de gedachte dat gemeente en keldereigenaren niet langer binnen hun eigen separate bubbels blijven maar gezamenlijk aan de slag, werkend vanuit een conflict overstijgend belang.
5. Wij zien een Burgerforum als een kansrijke expressie om de deliberatie in de stedelijke democratie handen en voeten te geven door het meer te lten zijn dan ‘inspraak’ en zo het vertrouwen in het kelderbeleid te herstellen
6. In bestuurlijke opzicht en het invullinggeven aan de nieuwe trend van andere, transparantere, verhoudingen tussen bestuurders en hun gekozenen zien wij een innigere samenwerking die de waarde van nabuurschap oprecht probeert te internaliseren, als dé ‘enige’ toekomstbestendige manier om samen te werken
7. .Onze verwachting is dat deze bestuurlijke - of zo men wil: ‘politieke’ - benadering als het ware de, uit conflict geboren bestaansredenen van de huidige ingenomen posities, zal kunnen overstijgen. Niet in de laatste plaats omdat het alle betrokkenen in staat stelt ‘gewoon’ Tabula Rasa verder te gaan.

Wij beseffen dat onze zienswijze afwijkt van wat tot op heden in diverse gremia naar voren is gebracht. Tegelijk bezit het de charme van een echt nieuw begin. Avontuurlijk. Spannender. Hard werken ook omdat het nog niet eerder is bedacht en gedacht. Onontgonnen terrein derhalve. In zoverre is het zoeken naar een plaats tussen de sterren. Voor de oprecht ambitieuzen is dat, zo is inmiddels wel gebleken, reizen buiten onze dampkring geen gemakkelijke maar wel een steeds begaanbaardere weg gebleken.

namens In Koor, collectief van woning - en winkeleigenaren in de Choorstraat